

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

80. Cap. De Caritate.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

Delinquentium desperatio peccatum adeo enorme est (aiebat Christus S. Catharinae Senensi) ut pra omnibus, qua unquam perpetrarunt, mihi displiceat, eò quòd misericordiam meam, universis sceleribus, qua in mundo commissa sunt, & adhuc committentur, infinite majorem, manifestè contemnant.

Jesus agro gravibus peccatis onusto, eaque Sacerdoti declarare pertinaciter reculanti, sua exhibens sanguinolenta vulnera, his cum mitissimis verbis est affatus, Hac omnia tuâ causâ perpeffus sum; nolo te condemnare, siquidem velis seriam de peccatis tuis agere penitentiam. Cùm verò ille benignissimis hisce verbis nequaquam moveretur, Jesus eductum è dextro latere copiosum sanguinem illi in faciem iniecit, adjunxitque, Hunc Sacrosanctum meum cruorem tecum feres, ut in die judicij universis hominibus palàm fiat, quòd misericordiam meam contempseris.

CAPVT LXXX.

DE CARITATE.

Ipsiùs naturæ instinctu omnes impellimur, ut amore prosequamur, quidquid non mediocre bonum in se continet: quò ergò fieri potest, ut non omninò rapiamus

mur in amorem Dei, qui cuncta in se uno bona complectitur?

Fac hominem reperiri, in quo & Sapientia *Salomonis* & mansuetudo *Davidis*, & *Jonatæ* fides, & *Joannis Baptistæ* Sanctitas reluceat, & quidquid præterea acceptum est atque amabile: fierine posset, ut illum odio persequerêris?

Deus verò cuncta hæc, & infinite plura, eâque modo perfectissimo possidet. Qui itaque contingit, ut eum nonnunquam odio habeamus, aut non nisi languidè diligamus? nonne hoc omnem captum superat?

Beneficijs etiam à natura inest vis quadam singularis ad hominum animos inflammandos in amorem eorum, à quibus illa acceperunt.

Quantùm itaque momenti habere debent beneficia nobis à Deo collata, ad eius dilectionem in cordibus nostris excitandam?

Si quis tibi fame propemodùm enectò frustum panis daret, aut tibi cæco visum, surdo auditum, muto loquelam, claudogressum, aut non nisi minimum tuum digitum fortuitò ablatum tibi restitueret, certum est, te in illius amorem exarsurum.

Quid

Quod si quispiam his affectus beneficijs ingratum se exhiberet, graviter illum incufares, atque inhumanum, omnique posthac favore diceres indignum.

Hæc si ità se habent; quid causæ est, cur deum ferventissimè non ames? ipse visum, auditum, loquelam, gressum, liberum arbitrium, sanitatem, vitam, & si quid aliud possides, tibi elargitus est, neque unum tantummodò, sed omnes certo ordine formavit digitos, in maximum tuum commodum.

Ejus est Sol, qui tibi atque universo mundo longè lateque collucet; ejus est aër, qui te refrigerat; ejus est ignis, qui te calefacit; domus, quas incolis; aquæ, quibus sitim restinguis; vestes, quibus te geris; cibi, quibus vesceris; ceteràque ad obsequium tuum condita, ab ipso ducunt originem. An id inficiari potes?

Si Catholicus sis, non verò hæreticus, aut Mahometanus, si pijs sis ortus parentibus, si Religioso cetui nomen dederis, ut ibidem salutis tuæ accuratiùs consulas, singulare Dei beneficium est.

Omnia pericula, quæ subterfugis, omnes tentationes, quas vincis, omnes piæ cogitationes, quæ tibi per diem suggeruntur, omnia bona opera quæ peragis, in-

gentia beneficia sunt, quæ à munifica Dei manu proficiscuntur.

Ipse còrpus & sanguinem unigeniti sui filij, si vis, quotidie tibi donat in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, & si quid eo dignius haberet, illud tibi lubens impertiret; nec his contentus præparavit tibi Cælum quovis deliciarum genere referatissimum, & necdum hæc omnia sufficiunt, ut in Dei amorem totus exardescas? Quis credat?

Si quis vel millesimam tantum partem beneficiorum, quæ Deus in te contulit, elargitus tibi fuisset, amore illius haud dubie æstuares; omnes penè sermones, cogitationesque ad ipsum referres, ejus frui conspectu, cum eo miscere colloquia, in maximis delicijs poneres; qui igitur fieri potest, ut Dei beneficia inferiori apud te sint loco?

Quando homo, non nisi terræ vermiculus, unum alterumue tibi præstat officium, totus es in eo redamando, in gratijs agendis, & in obsequijs vicissim deferendis; sed (pròh dolor!) ad tam crebros Dei favores, & tantos, & tam excellentes, & tam tibi necessarios, nequaquam expergisceris, omni que sensu cares, ipsaque glacie es frigidior; quin, quod deterius est,

est, ad ejus offensam nonnunquam his
 ipsis abuteris; & necdum te graviter in-
 culcas, omnique posthac favore indignum
 censens? ô ingratus animus!

Næ tu brutis animantibus à ratione ma-
 gis alienus es; ab his itaque ut magistris
 disce, quid Deo debeas, & te totum ru-
 bore suffusum exhibe.

Bestiæ quoque ferocissimæ nunquam ra-
 biem exactunt in eos, à quibus benefi-
 cium aliquod vel levissimum acceperunt;
 at contra illos diligunt. *Ille*, inquit S.
 Ambrosius, *Impertita alimonia servant me-
 moriam, tu non servas salutis accepta.* An
 non illud probrosum, planèque viupe-
 randum tibi videtur?

Quamobrem ad mentem saniozem redi,
 amor tuus in Deum majora indies capiat
 incrementa, ei, ceterisque omnibus, quæ
 S. Ecclesia credenda definit, fidem tribue,
 in eo spem tuam omnem colloca: Fides &
 spes in celo esse desinent, verùm amor,
 qui te hîc Deo conjungit, postmodùm
 futurus est stabilis & perfectus, & sempi-
 ternus.

